

Автор: Книш Маргарита, студентка 3 курсу факультету Журналістики

## **«Від строкової служби до війни: історія українського військового»**

Повномасштабна війна змінила життя мільйонів українців. Для когось — це постійні тривоги та очікування новин, а для когось — щоденна служба, відповідальність і боротьба. Артем — один із тих, хто ще у 18 років свідомо обрав військовий шлях. Своє справжнє ім'я, фото та підрозділ він просить не розголошувати з міркувань безпеки.

В інтерв'ю він розповів про службу, окупацію рідного дому, навчання у Великій Британії та про те, що допомагає не втрачати надію навіть у найважчі моменти.

**— Розкажіть про ваше життя до 2022 року.**

— У 2019 році я закінчив школу. Після цього не хотів вступати у вищий навчальний заклад, тому займався сімейним бізнесом. Але думка про службу мене не залишала. І вже 13 квітня 2021 року, у 18 років, я пішов на строкову службу.

**— Як ухвалили рішення піти служити?**

— Я думав про це ще після закінчення школи, але тоді мені було лише 17 років. Хотілося спробувати себе, зрозуміти, на що я здатний. Мені здається, це було усвідомлене рішення, а не спонтанне.

**— Як змінилося ваше життя після початку служби?**

— Дуже змінилося. Змінилися цінності, ставлення до часу, до сім'ї. Я почав зовсім інакше дивитися на речі, які раніше не мали для мене великого значення. Починаєш більше цінувати прості моменти — можливість поговорити з рідними, побути вдома, просто спокійно провести день.

**— Що виявилось найскладнішим?**

— Найважче — емоційно. Тяжко розуміти, що сім'я далеко, і ти не можеш у будь-який момент бути поруч. У мене вдома, у Миколаївській області, була окупація. У той час я проходив службу в Одесі й розумів, що не можу все кинути та поїхати додому. Це дуже важке відчуття.

**— Що допомагає триматися морально?**

— Підтримка побратимів і сім'ї. Коли поруч люди, які тебе розуміють, стає трохи легше. Велике значення має і підтримка рідних — навіть просте повідомлення чи дзвінок можуть дуже допомогти.

— **Які моменти запам'яталися найбільше?**

— Найбільше запам'яталося навчання у Великій Британії.

— **Як довго воно тривало?**

— 50 днів.

— **Є різниця між навчанням за кордоном та в Україні?**

— Звичайно, є. Там дуже добре навчають за різними напрямками, у них своя дисципліна й підхід до підготовки. Але я вважаю, що в нас кращий рівень медицини. Загалом це був дуже цінний досвід — побачити іншу систему та перейняти щось для себе.

— **Що для вас означає слово «дім» зараз?**

— Зараз дім — це не просто місце. Це люди, які тебе чекають і за яких ти переживаєш. Коли довго не буваєш вдома, починаєш зовсім по-іншому відчувати цінність рідних місць і сім'ї.

— **Що найбільше підтримує на службі?**

— Напевно, думка про близьких і розуміння того, заради чого ми все це робимо. Хочеться, щоб наші люди могли жити спокійно.

— **Про що ви мрієте після завершення війни?**

— Просто про нормальне життя. Більше часу проводити з рідними, подорожувати, будувати плани на майбутнє без постійної тривоги.

— **Що б ви хотіли сказати студентам та молоді?**

— На мою думку, молоді потрібно вчитися та розвивати себе. Треба цінувати час і використовувати можливості, які є зараз.

— **Як, на вашу думку, цивільні можуть підтримувати військових?**

— Донатами, підтримкою, словами вдячності. Навіть невелика допомога має значення, коли вона щира.

— **Що допомагає вам не втрачати надію?**

— Люди поруч. Побратими, сім'я, підтримка звичайних українців. Коли бачиш, що люди не здаються, то й сам знаходиш сили рухатися далі.

— **Якою ви бачите Україну після перемоги?**

— Сильною, незалежною та згуртованою. Думаю, після всього, що ми пережили, люди більше цінуватимуть свою країну, свободу й одне одного.